

[Svend Nielsen.]

maaske meget godt — det skal jeg ikke sige noget imod —, at Staten interesserer sig særligt for Vestkystens Fiskere; men der er jo ogsaa Fiskere paa Østkysten af Jylland, og de skulde dog ikke gerne skubbes til Side, de har jo ogsaa en vis Ret til at være med. Fiskerne venter sig jo meget af det nyoprettede Fiskeriministerium, og de skulde ikke gerne skuffes i disse Forventninger — det antager jeg ogsaa, det nu siddende Ministerium er enigt med mig i.

Jeg vil derfor meget stærkt henstille til Ministeriet ikke at stille sig afvisende, hvis det skulde vise sig at være umuligt at faa de af Ministeriet stillede Betingelser opfyldt til Punkt og Prikke. Det er en fattig Befolkning, der findes der paa Bønnerup Strand, og det, der fremsættes Ønske om her, er alligevel kun at betragte som en Draabe i Havet i Sammenligning med, hvad man ofrer paa Havneanlægene paa Vestkysten.

Bønnerup-Fiskerne har, efter hvad jeg har hørt, personlig tegnet sig for ca. 25 000 Kr. til Havnen. Det er mange Penge for dem, og det opfordrer, synes jeg, til en saa stor Imødekommehed fra Statens Side, som det paa nogen Maade er muligt for Ministeriet at vise.

Jeg vil foreløbig takke for den Velvillie, Ministeriet hidtil har vist vedrørende Læmolen i Bønnerup, og jeg vil, som sagt, indtrængende henstille, at Ministeriet, hvis det skulde vise sig nødvendigt at fire lidt paa de Betingelser, der foreløbig er opstillet for at faa Sagen bragt til en heldig Løsning, lempes sig en lille Smule efter Forholdene. Jeg tror, det vil være baade klogt og retfærdigt af Ministeriet at tage saa velvilligt som muligt paa de Ønsker, der er fremkommet fra Bønnerup-Fiskernes Side.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg vil gerne takke det høje Finansudvalg for dets Tilslutning for de Ændringsforslags Vedkommende, der er enstemmigt tiltraadt.

Jeg vil dernæst, inden jeg gaar over til de Ændringsforslag, som ikke har faaet fuld Tilslutning, gøre en Bemærkning til det ærede Medlem, der sidst talte, det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen. Det ærede Medlems Udtalelser om Grenaa Havn viser, hvad jeg formodede, da vi sidst vekslede Ord om Sagen her i Folketinget, at det ærede Medlem overhovedet ikke kender til Udviklingen i Grenaa Havn, som han i øvrigt vilde hævde at have beskæftiget sig saa stærkt med. Det høje Delingstal, det ærede Medlem taler om,

som en tidligere Regering har tilbudt, er Ministeriet ikke gaaet fra, Ministeriet har tilbudt det samme Delingstal. Det var et Delingstal, der var givet for en Fiskerihavn. Her er der imidlertid Tale om en kombineret Fiskeri- og Bytrafikhavn, og vi har givet Grenaa det Tilbud, at vi stod ved, hvad der tidligere var tilsagt dem, det samme høje Delingstal for alt, hvad der vedrører Fiskerihavnen, men Trafikhavnen maatte Grenaa som andre Byer klare selv. Derfor var det Tilbud, vi gav dem paa Halvdelen af de samlede Udgifter, saa meget bedre end det tidligere Tilbud, at Grenaa Havnebestyrelse foretrak dette. De har altsaa i Virkeligheden faaet mere, end de efter tidligere Løfter kunde have ventet.

Med Hensyn til Andragendet om Tilskud til en Mole eller en Slags Havneanlæg ved Bønnerup Strand kan jeg bekræfte, at vi har tilskrevet Amtet, at Ministeriet er villigt til at søge Bemyndigelse til, at Halvdelen af Beløbet hertil ydes fra Statens Side, naar den anden Halvdel kan skaffes fra anden Side. Det er de samme Vilkaar, under hvilke Befolkningen op ad Østkysten har faaet deres forskellige Havne, i den senere Tid Aalbæk Havn, Strandby Havn o. s. v. Det er efter de gældende Regler, at der skal være en vis stedlig Interesse, for at Staten kan gaa med ind, og jeg venter nu paa Svaret fra Amtet, fra Kommunerne og fra Fiskerne. Mere skal jeg ikke udtale herom i Dag.

Jeg beklager meget, at Venstres og de Konservatives Repræsentanter i Finansudvalget ikke har villet tiltræde mit Ændringsforslag Nr. 8 om et personligt Tillæg til visse af Statsbanernes Banenæstformænd. Jeg bringer i den Anledning i Erindring, at det, der har været Hovedmotiv for Rigsdagen, saavel naar den i de senere Aar har drøftet Tjenestemændenes Lønninger som ogsaa i Aar ved Behandlingen af Lønningskommissionens Forslag til en ny Lønningslov, ikke saa meget har været at skaffe en Forhøjelse af Lønningerne som at afhjælpe den Avancementsmisère, som er opstaaet, ikke ved at der er nedlagt Avancementsstillinger, men ved at der er for faa Avancementstillinger i Forhold til de mange Tjenestemænd. Og dette Motiv: at afhjælpe Avancementsmisèren, er jo i Virkeligheden ogsaa det bærende i det Lønningsforslag, som for Tiden behandles her i Rigsdagen.

Men blandt de mange Tjenestemandsklasser, der lider under Avancementsmisèren, er der ingen, der har lidt saa stærkt som Statsbanernes Banenæstformænd, idet disse Tjenestemænds Avancementsmisère er